

โจเซฟ เก-ลูซัค

JOSEPH GAY-LUSSAC ค.ศ. 1778 - 1850

ลำดับเหตุการณ์

- ค.ศ. 1816 เป็นบรรณาธิการร่วมของวารสาร Annales de chimie et de Physique
- ค.ศ. 1818 เป็นกรรมการในคณะกรรมการดินปืนของรัฐบาล
- ค.ศ. 1829 ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการสำนักตรวจเหรียญกษาปณ์แห่งปารีส
- ค.ศ. 1831 ได้รับเลือกเป็นสมาชิกของสภาตำฝรั่งเศส
- ค.ศ. 1848 ลาออกจากงานต่างๆ ที่ได้รับแต่งตั้งในกรุงปารีสและออกไปอยู่ชนบท

U รัชชาวฝรั่งเศสโจเซฟ เก-ลูซัค อาจมิได้เสียชีวิตเพราะสาเหตุจากวิทยาศาสตร์ของเขา แต่ในปี ค.ศ. 1809 เขาประสบกับเหตุการณ์ที่เกือบทำให้ถึงแก่ชีวิต เขาทำการเตรียมสารโซเดียมและโพแทสเซียมปริมาณมากตามวิธีการแยกธาตุที่สามารถแยกได้เป็นครั้งแรกโดยชาวอังกฤษนามว่าฮัมฟรีย์ เดวี (Humphry Davy) เก-ลูซัคเริ่มจากการใช้โลหะโซเดียมและโพแทสเซียมในการทดลองเคมีอื่นๆ หนึ่งใน การทดลองเหล่านี้เกิดผิดพลาดทำให้เกิดระเบิดจนห้องทดลองเสียหายและทำให้ตาเขามองไม่เห็นไปชั่วขณะ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่ผู้ศึกษาค้นคว้าทางเคมีในสมัยก่อน

ต้องเผชิญอยู่เสมอ แต่ถ้าความเสี่ยงภัยสูงผลตอบแทนที่ได้รับก็มักสูงตามไปด้วย ตัวอย่างเช่นชื่อเสียงอันยาวนานของเก-ลูซัคซึ่งได้พิสูจน์มาแล้ว

กฎของแก๊ส (Laws of gas)

ถึงแม้เขาจะทำงานโดยต่อเนื่องจนสามารถสร้างผลงานต้นกำเนิดให้แก่วงการเคมีไว้มากมาย สืบทอดงานขององตวน โลรอง ลาวัวซีเย (Antoine Laurent Lavoisier's, ค.ศ. 1743 - 1794) สุดยอดนักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสในสมัยนั้น แต่ผลงานสำคัญชิ้นแรกที่เขาสร้างไว้ให้แก่วิทยาศาสตร์กลับไม่ใช่งานของตนเอง ในปี ค.ศ. 1802 เขาเรียกร้องให้นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายหันมา

การทดลองของเก - ลูซัคมีความโดดเด่นในด้านเนื้อหาที่ น่าตื่นเต้นพอๆ กับความโดดเด่นของผลการทดลอง

ใส่ใจกับกฎทางเคมีที่เพื่อนร่วมชาติของเขา ชาร์ล - อาแล็กซองด์ร์ - เซซา ชาร์ล (Jacques - Alexandre - César Charles, ค.ศ. 1746 - 1823) ค้นพบเมื่อ 15 ปีก่อนแต่เลือกที่จะไม่ตีพิมพ์งานของชาร์ลคือหลักการที่ปัจจุบันเรียกกันว่ากฎของชาร์ล (บางทีก็เรียกว่ากฎของ เก - ลูซัค เพราะความนิยมจากการกระทำของเขา) เมื่อรวมกับกฎของบอยล์จะได้ "กฎของแก๊ส" อย่างสมบูรณ์ กฎของชาร์ลกล่าวว่าแก๊สใดๆ ที่ปริมาณคงที่จำนวนหนึ่งจะขยายตัวเท่าๆ กันเมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้นเท่าๆ กันที่ความดันคงที่ ทำนองเดียวกันเมื่ออุณหภูมิลดลงปริมาตรของแก๊สทุกชนิดก็จะลดลงในอัตราเดียวกันจนถึงจุดที่อุณหภูมิลดลงประมาณ -273°C ปริมาตรของแก๊สเหล่านั้นจะลดลงจนเข้าใกล้ศูนย์ตามทฤษฎี ซึ่งเป็นเหตุผลที่มาตราอุณหภูมิกেলวินกำหนดค่าศูนย์องศาไว้ที่ -273°C ถึงแม้กฎของชาร์ลจะมีชื่อของเก - ลูซัคเองตั้งแต่ต้น แต่ผลพิสูจน์จากการทดลองของเขาทำได้เที่ยงตรงกว่าชาร์ล และทำให้กฎได้รับการยอมรับเมื่อมีการตีพิมพ์ในที่สุด (เป็นเรื่องบังเอิญที่ดอลตันก็ค้นพบกฎนี้ในเวลาใกล้เคียงกัน)

ในปีค.ศ. 1808 เก - ลูซัค เสนอหลักการซึ่งถือได้ว่าเป็นผลงานของเขาเอง คือกฎการรวมปริมาตร (law of combining volumes) ในปี ค.ศ. 1805 เก - ลูซัคยืนยันด้วยหลักฐานจากการทดลองว่าน้ำมีองค์ประกอบเป็นออกซิเจน 1 ส่วน และไฮโดรเจน 2 ส่วน (H_2O) และยังทำการทดลองเพื่อวิเคราะห์สารประกอบอื่นๆ อีกมากมาย เก - ลูซัคสังเกตว่าแก๊สมักเข้ารวมตัวกันในอัตราส่วนที่เป็นเลขลงตัวน้อยๆ (อย่างเช่น 2 : 1 หรือ 2 : 3) และไม่เป็นเศษส่วน ในเวลานั้นเหตุผลเรื่องนี้ยังไม่ค่อยเข้าใจกัน จอห์น ดอลตัน (John Dalton, ค.ศ. 1766 - 1844) พยายามหาทางลดความน่าเชื่อถือในข้อสรุปของเก - ลูซัค เพราะขัดแย้งกับทฤษฎีของตนในเรื่องที่อะตอมไม่สามารถแบ่งแยกได้อีก

ในปีค.ศ. 1811 อาเมเดโอ อาโวกาโดร (Amedeo Avogadro, ค.ศ. 1776 - 1856) เป็นผู้วางกรอบให้ทฤษฎีของคนทั้งสองสามารถใช้ชานกันไปได้โดยอาศัยความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างอะตอมกับโมเลกุล (งานของอาโวกาโดรเองก็ไม่ได้รับความสนใจจนกระทั่งสแตนนิสลอฟ คันนิซซาโร (Stanislao Cannizzaro, ค.ศ. 1826 - 1910) ได้นำมาตีพิมพ์ใหม่และประกาศเป็นกฎในปี ค.ศ. 1860)

การเดินทางของการค้นพบทางเคมี

เก - ลูซัคใช้เวลาส่วนใหญ่ของชีวิตการทำงาน ทำการทดลองเคมีอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่ว่าจะเป็นการค้นพบสารประกอบและธาตุชนิดใหม่ๆ หรือสร้างความเข้าใจสมบัติของสารที่ค้นพบใหม่อื่นๆ ให้มากขึ้น เขาทำงานส่วนใหญ่ร่วมกับ ลุย เทอนา (Louis Thenard) เพื่อนร่วมชาติ คนทั้งสองค้นพบโบรอนและทำการวิจัยหาธาตุใหม่คือไอโอดีนพร้อมทั้งตั้งชื่อตามนั้นทั้งคู่เป็นบุคคลแรกที่สังเคราะห์สารไซแอนเจน (cyanogens) และพบว่าสารนี้เป็นสารแรกในอนุกรมของสารประเภทเดียวกัน เรียกว่า สารไซยาไนด์ (cyanides) พวกเขาพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่าสมมุติฐานของลาวัวซีเยที่ว่ากรดทุกชนิดมีออกซิเจนนั้นผิด

งานต่อมาของเก - ลูซัค ได้แก่ การศึกษาค้นคว้าสมบัติและความไวต่อการทำปฏิกิริยาของไนโตรเจนและกำมะถัน และทำการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการหมัก นอกจากนี้เก - ลูซัคยังพยายามหาทางพัฒนาเทคนิคการทดลองทางเคมีให้ทันสมัยยิ่งขึ้น และได้รับการยกย่องจากการสร้างวิธีวิเคราะห์เชิงปริมาตรที่มีความแม่นยำ

ผลงานด้านอื่นๆ

เก - ลูซัคมีชื่อเสียงจากเนื้อหาการวิจัยที่น่าตื่นเต้นของเขาเช่นเดียวกับผลที่ได้จากการทดลอง นอกจากการระเบิดในห้องปฏิบัติการ เขายังได้รับชื่อเสียงจากการเสี่ยงอันตรายโดยการขึ้นไปกับบอลลูนในยุคแรกๆ เพื่อทำการวิจัยทางวิทยาศาสตร์เขาขึ้นสู่ท้องฟ้าเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1804 กับ ซอง แบพติซ บิออต (Jean Baptiste Biot, ค.ศ. 1774 - 1862) และต่อมาขึ้นไปตามลำพัง (ที่ความสูง 23,000 ฟุต หรือ 7 กิโลเมตร ทำลายสถิติโลกในเวลานั้น) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของอากาศและแรงแม่เหล็กที่ความสูงระดับต่างๆ ผลการทดลองของเขาแสดงให้เห็นว่าค่าที่วัดได้ไม่แตกต่างจากค่าที่วัดบนพื้นโลก

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์	
ฟิสิกส์ 1(ภาคกลศาสตร์(	ฟิสิกส์ 1 (ความร้อน)
ฟิสิกส์ 2	กลศาสตร์เวกเตอร์
โลหะวิทยาฟิสิกส์	เอกสารคำสอนฟิสิกส์ 1
ฟิสิกส์ 2 (บรรยาย(	แก้ปัญหาฟิสิกส์ด้วยภาษา C
ฟิสิกส์พิศวง	สอนฟิสิกส์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต
ทดสอบออนไลน์	วิดีโอการเรียนการสอน
หน้าแรกในอดีต	แผ่นใสการเรียนการสอน
เอกสารการสอน PDF	กิจกรรมการทดลองทางวิทยาศาสตร์
แบบฝึกหัดออนไลน์	สุดยอดสิ่งประดิษฐ์
การทดลองเสมือน	
บทความพิเศษ	ตารางธาตุไทย1) 2 (Eng)
พจนานุกรมฟิสิกส์	ลับสมองกับปัญหาฟิสิกส์
ธรรมชาติมหัศจรรย์	สูตรพื้นฐานฟิสิกส์
การทดลองมหัศจรรย์	ดาราศาสตร์ราชมงคล
แบบฝึกหัดกลาง	
แบบฝึกหัดโลหะวิทยา	แบบทดสอบ
ความรู้รอบตัวทั่วไป	อะไรเอ่ย ?
ทดสอบ)เกมเศรษฐี(	คติปริศนา
ข้อสอบเอนทรานซ์	เฉลยกลศาสตร์เวกเตอร์
คำศัพท์ประจำสัปดาห์	
ความรู้รอบตัว	
การประดิษฐ์ของโลก	ผู้ได้รับโนเบลสาขาฟิสิกส์
นักวิทยาศาสตร์เทศ	นักวิทยาศาสตร์ไทย
ดาราศาสตร์พิศวง	การทำงานของอุปกรณ์ทางฟิสิกส์
การทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ	

● การเรียนการสอนฟิสิกส์ 1 ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ●	
1. การวัด	2. เวกเตอร์
3. การเคลื่อนที่แบบหนึ่งมิติ	4. การเคลื่อนที่บนระนาบ
5. กฎการเคลื่อนที่ของนิวตัน	6. การประยุกต์กฎการเคลื่อนที่ของนิวตัน
7. งานและพลังงาน	8. การดลและโมเมนตัม
9. การหมุน	10. สมดุลของวัตถุแข็งเกร็ง
11. การเคลื่อนที่แบบคาบ	12. ความยืดหยุ่น
13. กลศาสตร์ของไหล	14. ปริมาณความร้อน และ กลไกการถ่ายโอนความร้อน
15. กฎข้อที่หนึ่งและสองของเทอร์โมไดนามิก	16. คุณสมบัติเชิงโมเลกุลของสสาร
17. คลื่น	18. การสั่น และคลื่นเสียง
● การเรียนการสอนฟิสิกส์ 2 ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ●	
1. ไฟฟ้าสถิต	2. สนามไฟฟ้า
3. ความกว้างของสายฟ้า	4. ตัวเก็บประจุและการต่อตัวต้านทาน
5. ศักย์ไฟฟ้า	6. กระแสไฟฟ้า
7. สนามแม่เหล็ก	8. การเหนี่ยวนำ
9. ไฟฟ้ากระแสสลับ	10. ทรานซิสเตอร์
11. สนามแม่เหล็กไฟฟ้าและเสาอากาศ	12. แสงและการมองเห็น
13. ทฤษฎีสัมพัทธภาพ	14. กลศาสตร์ควอนตัม
15. โครงสร้างของอะตอม	16. นิวเคลียร์
● การเรียนการสอนฟิสิกส์ทั่วไป ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ●	
1. จลศาสตร์ (kinematic)	2. จลพลศาสตร์ (kinetics)
3. งานและโมเมนตัม	4. ซิมเปิลฮาร์โมนิก คลื่น และเสียง
5. ของไหลกับความร้อน	6. ไฟฟ้าสถิตกับกระแสไฟฟ้า
7. แม่เหล็กไฟฟ้า	8. คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้ากับแสง
9. ทฤษฎีสัมพัทธภาพ อะตอม และนิวเคลียร์	

